

жълти свѣтлини. После погледътъ се спѣва въ капитанъ Яни, който се подпира на руля и се отглежда, разтревоженъ за своята търговия.

— Защо ви е фенерътъ?

— Ще играемъ карти.

Тѣ сѣдатъ и почватъ играта. Гимията усилва хода си. Луната скита между разпокъсани облачета. Богданъ лежи на грѣбъ.

Гимията се нарича Надежда. Навѣрно защото е тѣй безнадеждно малка, тѣй разнебитена отъ своя тежъкъ товаренъ животъ.

Спомня си той матроса отъ Vandoeng и бутилката. Изважда я и се взира въ нея. Съ мжка различа чуждестранния надписъ и вижда петтѣ малки звездички. Гръцки конякъ. Усмива се, тика я въ джеба си и се изгѣга още по-добре на грѣбъ. А лотарийниятъ билетъ... Въ живота на всѣкого се срѣща поне веднажъ нѣкоя възможностъ. Отмине ли, тя никога не се връща. При портрета на Биби и до днесъ лежи другиятъ билетъ отъ аржентинската държавна лотария. Дали и той не е спечелилъ? Да би могълъ да отиде наново въ Буеносъ-Айресъ, да провѣри пакъ въ банката. Оттогава минаха четири месеца. Какъ бързо отминава времето! Какъ лесно отминаватъ щастливитѣ възможности! Ами онова момиче отъ парахода... По-рано нито знаеха, че сжществуватъ, а въ Марсилия такива хубави дни преживѣха. Гласътъ ѝ бѣ тѣй неувѣренъ на пристанището. Ржката ѝ треперѣше. Кжде ли е сега Жоржета? И тя е такава една скитница — обикаля свѣта, и все иска да остане нѣкжде, и все не я пущатъ. Навѣрно има нѣщо писано въ паспорта ѝ, което бode очитѣ на полицията. Какво ли би станало, ако ѝ напише едно писмо и просто ѝ каже: Жор-